

ע"פ 48853/04/14 - מוחמד עיאש נגד מדינת ישראל

07 אוגוסט 2014

בית המשפט המחוזי מרכז-לוד
ע"פ 48853-04-14 עיאש נ' מדינת
ישראל
לפני:
כב' השופט אברהם טל, נשיא - אב"ד
כב' השופטת בלהה טולקובסקי
כב' השופט ד"ר שמואל בורנשטין

מוחמד עיאש

המערער

נגד

מדינת ישראל

המשיבה

נוכחים:

המערער ובא כוחו עו"ד לביב חביב

ב"כ המשיבה עו"ד רוני שוהם עידן

ר

[פרוטוקול הושמט]

פסק דין

המערער, נאשם 2 בת"פ 33509-05-13 (בימ"ש השלום בפתח תקווה) הורשע על פי הודאתו בעבירות של קבלת רכב גנוב, כניסות והתפרצויות לשני בתים בראש העין וגניבות מתוכן של חפצי ערך, והתנגדות למעצר חוקי, ונידון ל- 3 שנות מאסר בפועל, לשנת מאסר על תנאי, שישה חודשי מאסר על תנאי ו- 5 חודשי מאסר על תנאי בתנאים המפורטים בגזר-הדין.

הערעור מכון להרשעת המערער בעבירה של התנגדות למעצר חוקי ולעונש המאסר שהוטל עליו.

באשר להרשעת המערער בעבירה של התנגדות למעצר חוקי טוען ב"כ המערער כי אין בתנועות הידיים שעשה המערער, כמו נאשם 1, כדי להצדיק הרשעה זו.

איננו מקבלים טענת ב"כ המערער שכן לא מדובר בנפופי ידיים גרידא אלא בכאלה שנעשו כאשר שוטרים, לאחר שירו

עמוד 1

ברכב בו נסע המערער לצדו של הנאשם 1 שנהג בו, ניסו להתחמק ממעצר, והתנהגותו של המערער עובר לאירוע זה כאשר חבק את גופו של השוטר דקל בידיו בעוד הנאשם 1 הסיט את ידי השוטר מאזור מותניו, כאשר השוטר ניסה לעצור את תנועת הרכב בו נמצאו המערער, הנאשם ושריף, מהווה גם היא התנגדות למעצר חוקי.

טענה מרכזית בפי ב"כ המערער בכל הקשור לעונש המאסר של 3 שנים שהוטל על המערער היא טענת אפליה בינו לבין שריף, אשר נידון ל- 28 חודשי מאסר בפועל בגין אותן עבירות שבהן הורשע המערער, כאשר הוא זה שהתפרץ ממש לבית הראשון אליו התפרצו ונכנסו המערער ושותפיו לאחר שנסעו ברכב הגנוב.

ב"כ המשיבה איננה מתעלמת מפער הענישה בין עונש המאסר למשך 3 שנים שהוטל על המערער לבין עונש של 28 חודש שהוטל על שריף אך מסבירה את פער הענישה בכך ששריף נטל אחריות על מעשיו והעיד נגד המערער והנאשם 1, בעוד שהמערער והנאשם 1 כפרו במיוחס להם ונשמעו ראיות בעניינם.

עיון בגזר-הדין של ביהמ"ש קמא מעלה כי מתחם הענישה שנע בין שנתיים לארבע שנים שנקבע על ידו באשר למעשיהם של המערער ונאשם 1 הוא מתחם ענישה נכון שכן המערערים, בהיותם שוהים בלתי חוקיים, פגעו בריבונות מדינת ישראל בהיותם בארץ ללא אישור שהייה ופגעו בזכות הקניין ובבטחון האישי של בעלי הדירות אליהם פרצו ומתוכם גנבו, גם אם הרכוש הגנוב הוחזר לבעליו כאשר המערער ושותפיו נתפסו בכף.

בימ"ש קמא התייחס בחומרה, ובצדק, גם להתנהגותם של המערער ושותפיו כלפי השוטרים שביקשו לעצור את הרכב הגנוב שבו נסעו, זאת גם אם המערער לא נהג בעצמו ברכב אלא ישב ליד הנאשם 1 שנהג בו אך הוא סייע לנאשם 1 למלט את הרכב ואחר כך להימלט בעצמו מהשוטרים שביקשו לעצור אותם.

בימ"ש קמא התחשב במידה הראויה גם בעברו הפלילי של המערער, שיש לו הרשעה אחת בעבירות דומות משנת 2010 והביא בחשבון לקולת העונש את היותו בעל משפחה שפרנסתה עליו.

לאור כל האמור לעיל, הפער בין עונשו של המערער לבין עונשו של שריף הוא פער מוסבר היטב על ידי ב"כ המשיבה, שכן עונש המאסר בפועל שנגזר על שריף נגזר לאחר שנגזר דינו של המערער על ידי בימ"ש קמא והוא אינו מצדיק התערבותה של ערכאת ערעור לאור הפגיעה המשמעותית שפגע המערער, יחד עם שותפיו, בזכות הקניין של בעלי הדירות, בבטחונם האישי ובריבונותה של מדינת ישראל שבה שהו המערער ושותפיו על מנת לעבור עבירות.

לאור כל האמור לעיל, אנו דוחים את הערעור.

ניתן והודע היום י"א אב תשע"ד, 07/08/2014 במעמד ב"כ הצדדים והמערער.

**ד"ר שמואל בורנשטיין,
שופט**

בלהה טולקובסקי, שופטת

**אברהם טל, נשיא
אב"ד**